

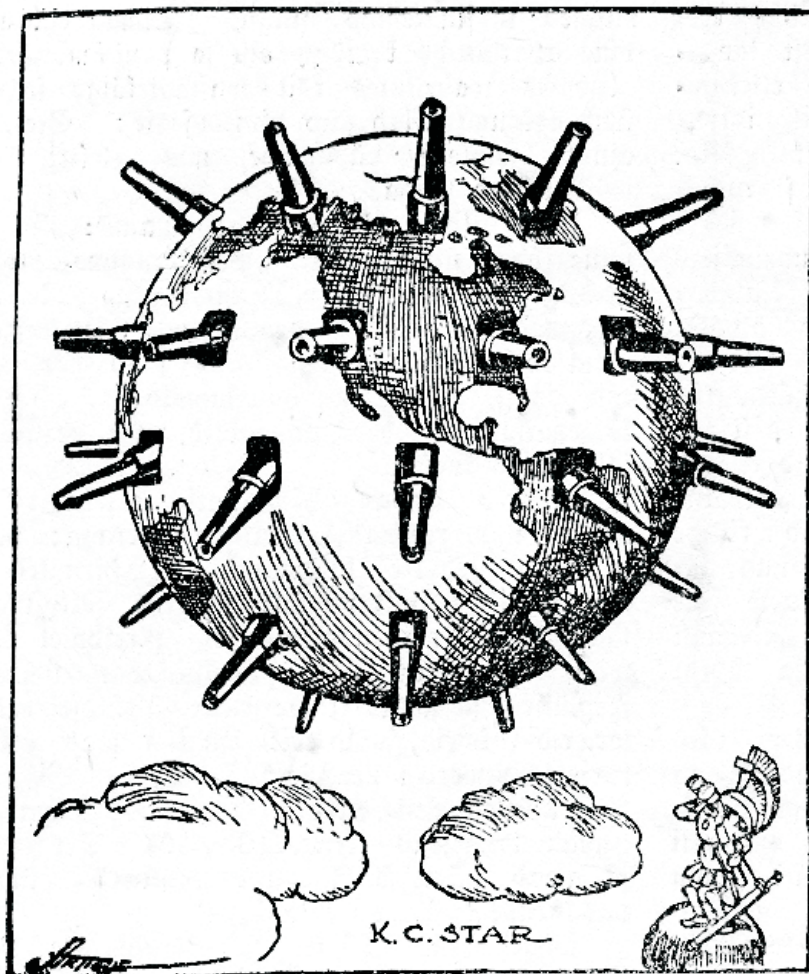
Tõe Sõnumid

7. aastakäik.

Tallinnas, 1923.

Nr. 5.

Kumba ettekuulutust toendab tegelik elu?

„Palju rahvast lähewad ja ütlewad et . . . siis taowad nemad oma mõõgad kaabliteks ja piigid sirpideks; rahwas ei tõsta mõõka teise rahwa wastu, ega õpi enam sõdima“ Jes. 2, 3. 4.

Sumala ettekuulutus ütleb:
„ . . . valmistage wiifi pärast sõda“

Taguge oma kaablid mõõgaks ja oma sirbid piigiks; kes mõimatu, see õelgu: Mina olen wägew.“
Soel. 4, 9. 10.

Maakeral walitsewa meeleolu wäljendus.

Sõnade wastased teod

Maailm ilma sõjata — millal küll see saab olema? Kas Kristuse tuleku eel? — Ei, seda ei võdi oodata ükski Jumala sõna mõistja ja elu tundja inimne. Meie näeküme küll heameelega maailma ilma sõjata, sest Kristus vihatab sõda. Iga mõtleja, tõsine kristlane, teeb kõik, mis võimalik, et sõda ära hoida. Kuid hüüetega: „Rahu, rahu!“ kui ometigi rahu ei ole, ei jõuta igatsetud sihile. Nõrja tõsist seisukorda tähelepanes võime koledamaid sõdasi oodata, kui seda praegu mõistame ettekujutada.

Alates maailma algusest ei ole jelleks iialgi niisuguseid ettevalmistusi tehtud, kuidas inimeste elu võimalikult suurel armul hävitada, kui see praegu igal pool maad võtab. Dialgi enne ei ole niisuguseid pörgulikke plaane tehtud surma ja viletsuse teostamiseks, kui nüüd. Neid ettevalmistusi ei tehta ilma kindla ees-sihita. Mitmed kuulsamatest teadlastest tarvi-tavad kõik oma võimed ja leidused ettekujuta-mota koleduste teostamiseks. Kui hiljuti suu-rem hull riigimehi Edinburi kottukogusid, kuuldi nende seas häält keemiaainelise sõjapida-mise vastu. Tungivalt rõhutati soovi et teadlaste talente ei peaks leiduste uurimiseks kasutatama, mis jälestustäratavat sõjapida-misewiisi veel suuremal määral võimaldaks, kui see praegu on.

Kuid seda õudustäratavat töö jätkaatse, kõigeist ilusatest sõnadest hoolimata, edasi ja omal ajal pannakse kõik need pörgulikud riistad tegewusse, mida järkjärgult väljamõeldakse.

Juba tehti Ameerika Ühendatud riikide merewäes ühe sõjaotstarbeks liig iganud lahingulaewaga sellekohaseid katseid. Laew sea-deti sõiduwalmis ja lasti täiel aurul sadamast väljasõita, aga ilma meeskonnata ja ühegi elawa hingeta laewal.

Sõja aeroplaanid otsisid laewa peagi üles ja püüdsid teda pommidega purustada; aga laew põikles järsku pööranguid tehes ja sõidu-kiirust vähendades ja suurendades, osawasti pommide eest kõrwale. Laewa juhiti, nagu „Daily Express“ teatab, jäde-telegrahwi jõul.

Laew töötis täpisealt kõik komando, misla teda käsutati. Sellekohased automaat-lised sissejeaded kütsid masinatalaid ja juhtisid laewa, kui oleksid inimlikud käed tüüri juures.

Neid surma- ja häwitust külwaraid hiiglasti võid traadita telegrahwi abil üle mere saata ja nende läbi häwitusi toime panna, ilma et

ainsamat meest laewal oleks. Üks ainsam pomm, mis hiljuti ülesleitud gaasiga täidetud, võib werstalisel maaalal iga elawa olewuse häwitada. Ameerika sõjawäe juhatusel on lasteriistad, mis 200 jardi peal kõigetugewama tanki katsejoomuse läbilasewad. Inglismaal on leegimiskajad ülesleitud mis kõik ettepuutuwa olluse häwitab ja seda leidust loodetakse veel palju täiendada.

Üks mees, nimega Ullwi, on ühe aparaati ülesleidnud, mis läbi ultrapunaseid walguje-kiiri kaugeleolewate kindluste ja lahingulaewade hävitamiseks võib tarwitada. Alles hiljuti seadis ta katsetegemiseks oma aparaati ühe wabrikuhoone kohta ülesse ja kui ta oma lei-duseriistad tegewusse pani, siis muutusid mitmed wabrikuruumides asuwad masinaosad rujukts. Tugewad wadmõlwid kõwerdusid ja mitmed masinatejad sulasid. Tema halwas oma aparaatiga ka jõuwoolu ja pani ümbruse-olewates wabrikutes kõik masinatekäigu seisu; ümbruskonna külad jäid pimedusse: See on ainult wäikene näpunäide, mis elektri löbi võib tehtud saada.

Lhes hiljuti wäljaantud raamatus: „Särg-mine sõda“ ütleb autor: „Pealeungiwad rah-wad ei saa enam sõjakuulutusi tegema. Renad annawad kohe esimise hoobi, mis ettekujuta-mata kole võib olla, sest selleks saab tarwita-tud gaasi, nägemata häwitawaid kiireid ja külgehallawate tõbede pisielulaid, mis peastma-talt surma toowad.

Suured linnad häwitatakse täielikult ja nendes elaw rahwas surmatakse korraka; isegi maapind tehakse kõlbmataks ja furnusehade mädanemise haigus on kõik ümbrus jälkustära-taw. Selle möödasolewa sõja järeldusel käi-wad miljonid kartudel ja poolpimedalt ümber; järgmise sõja järele ei jää neile üleüldse enam terweid liikmeid, waid kõik maailm saab omas kurjuses pimedast needma.“

Piibel ütleb meile, et aeg tuleb, kus paganate linnad langewad (Ihm. 16, 19). Sel ajal teotawad inimesed Jumalat nuhtluste pärast, mis nende pääle on tulnud.

Meie teeme hästi kui tõeasjadele oise silmi waatame. Sarnaseid sõdasi võime ainult selle tõeasja läbi seletada, et on olemas isiklik jaadan, kelle kui nägemata juhi all pi-meduse võimud tegutsewad. Inimlik südibus ja julgus saawad tulewiku sõdades ainult wäi-kest oja etendama.

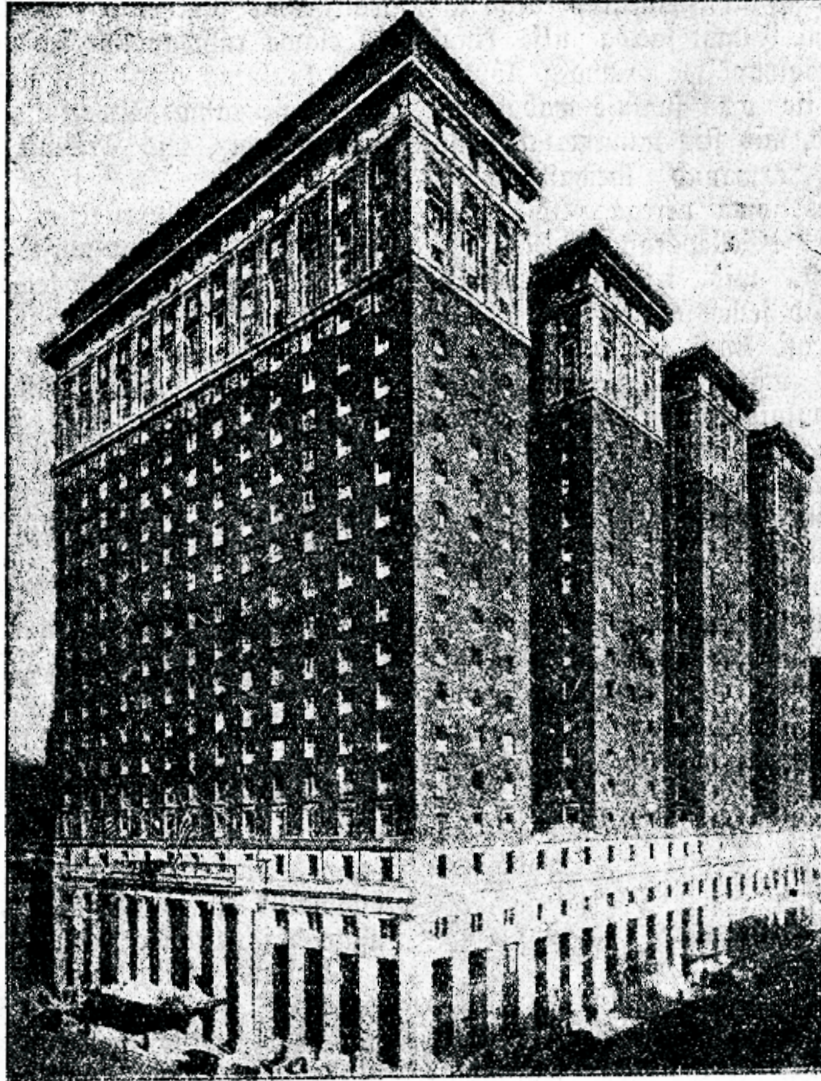
„Ja nemad ei pannud seda tähele kuni...“

Kas teevad meie aja rahvas sedafama wiga mis minewiku rahwas tegid?

Noa oli 120 aastat kuulutanud, et wee-
uputus saab tulema; kuid see sündmus tabas
neid ootamatalt. Selle ja uuesti olid nad kuul-

nud, et Jumal oli otsustanud seda rahwast wee läbi ärarahkuda. Kes oli aga Noa ja kelle ülesandel kuulutas tema oma kuulutust? Igal juhtumisel ei olnud ta mitte haritlane, sest arwatavasti ei oleks ta muidu niisugust kuulutust kuulutanud, et üleilmne weeuputus pidi tulema. See oli ju inimlikest waatekohast wõimatut. Nõnda mõtlesid isekeski targad mehed. Noa jatkas aga oma kuulutust, ilma ennast ühestki asjast ehitada lastmata. Inimesed olid nõnda kurjaks muutunud, et nemad pääle kurja midagi muud ei mõistnud teha. Wägivald walitses igal pool ja ühegi inimese elu ei olnud kindel. Kui see juurenurk kurjus

oleks edasi kestnud, siis oleks elu kannatamata hirmuwalitsuselt muutunud ja sellepärast ütles Jumal Noale: „Mõige liha ots on minu ette tulnud, sest ma on täis wägivalda neist saanud; seepärast waata ma tahan neid maaga tähts ärahaudada.“ 1. Moos. 6, 13.

„So nõnda kui Noa päiwil oli, nõnda peab ta inimese Noja päiwil olema... Nemad... istutasid ja ehitasid hooneid.“ Luf. 17, 26—28. Selle kirjakooha järele peab wiimane aeg ta suurte ettevõtete läbi iseäralik olema. See pilt kujutab üht hiigla hotelli, mis Pennsylvania raudteeliikluse omandus.

Selles on 2200 tuba, kus 3500 külalijele asjet leidub. Hotellis on 3000 teenijat, 27 elektri tööstust ja n. edasi. Seega siis mahutab see maja enesesse 6500 inimest.

Siis läks ta Noat laewa valmistada, et seega tema pere ja ta elajateriik elusse jääksid.

Rahlemata aitasid osawad käsitöölised Noale seda suurt laewa ehitada, ehk küll Jumal ise Noale selle laewa suuruse, plaani, ehitusmaterjali ja ta ehituse wiisi oli teada annud.

Kui laewa ehituse 150 ühest kuust teise ja aastast teisi edajikestis, siis kuulutas see kõigile tulewat weeuputust; aga inimesed pidasid seda inimlikuks rumalusjeks.

Wiimaks jõudis ehitus lõpule; aga kus oli wesi selleks, et Noa laew wõiks weepinnal wiibida, mis igale laewale loomulik? Minjamat märki ei nähtud taewalaotuses, mis oleks wihma tulest teatanud. Ühtegi teist märki ei olnud näha, mis oleks weeuputuse tulekut idendanud, kui ainult hiiglalaew kuival maal ja Noa kuulutus, mis juba üle saja aasta kestnud, misla aga rahwas olid nõnda ärarahjunud, et nad seda enam tähele ei pannud. Kuid aja-

jooksul muutis see nähtus. Noa ja tema perekond läksid laewa ühes kõige loomadega ja lindudega, „et sugu elusse jääks maa peale.“ Kõikide toidu eest oli hoolitsatud, nagu Jumal seda käskinud.

Kui metsloomad wabalt paaritiisi laewa

lääs, siis imestafid inimesed väga selle üle. Nende targad ei suutnud seda juhtumist seletada.

Noa töö selle rahwapõlme jaoks oli nüüd lõpetatud.

Ta oli ustavalt temale Jumalast kättesaldatud kuulutust teadaannud; tema oli laewaehituse lõpetanud, tema pere ja kõik loomad olid laemas; viimast korda oli rahvas veel hoiatud saanud, et nad ometi laewa tuleksid. Kui see tähelepanemata jäeti ja kui määratud aeg lõpule jõudis, siis pani Jumal laewa ulje kinni ja seelõbi oli selle rahwapõlme armuag lõppenud. Igauks oli ise oma saatuse wabalt otsustanud ja walinud, mis siis muutmataks jäi. Kõik olid paremaks arwanud laewast wälja jääda, kuid Noa ühes oma perega olid laewa läinud. Mikspärast? Sellepärast et Noa uskus Jumala kuulutust, mis teised ei teinud. Pea seitse päewa olid sellest ajast mööda läinud, kui laewa uls oli kinni pandud, kuid ta siis ei olnud ühtegi märki näha, mis oleks wihma tulekut ettekuulutanud. Inimesed hakkasid Noat naerma ja teotama, nimetades tema tööd narruseks ja teda ennast petifeks.

Nemad panid ikka veel taewast lähele ja waatafid, kas kusagilt tormi tulekut ei paistaks; ja waata, pilwed tulid nähtawale ja kogusid loomale. Peagi oli taewas mustas pilwes; pikne müristas ja tuul muutus huluwaks tormiks. Inimestes hakkas hirm ja õudsus maadwõtma. Nemad kogusid laewa ümber ja palusid et Noa laewa ulje awaks ja neid sisse laseks. Kuid juba oli hilja.

Ragemata käsi oli laewa ulje kinni pannud ja ükski ei wõinud seda awada ega neid sisse lasta.

Selle rahwapõlme armuag ja õnnistusepäew oli jäädawalt mööda läinud.

Kui wihmasadu algas ja sügawuse allikad lahti tehti, jätkasid inimesed palumist, et neid laewa sisse lastakse, Kõik enda waranduse oleksid nad Noale annud, kui ta aga neid sisse laseks. Wõned nendest olid koguni laewa ehitada aitanud. Mikspärast pibid nemad nüüd hullasaama? Oh kui nemad seda ette oleksid teadnud! Aga uskmata meel oli nende südamed kõwaks teinud, ja nemad ei pannud seda tähele kuni weeputus tuli ja wõttis neid kõik ära." Nemad olid ärapäastwa tõe, mis Noa kuulutanud, ärapälanud. Laew, mis nende pilkepõhjuseks oli olnud, jäi teotajatele nende uskumata meele pärast sulutuks, aga Noale ja tema perekonnale sai see ärapeastmifeks sellepärast, et nemad uskusid.

Mis peakime meie sellest õppima?

Meieaja usuteadlased peawad teateid wee-

uputusest ebatõeks ja muinaslooks, millel igasugune tõe alus puududa; nemad nimetawad seda wanaseadusliliseks tähendamifõnaks. Seda tehes heidawad nad aga ka Uue Seaduse tunnistuse kõrwale (Ebr. 11, 7; 1. Peetr. 3, 20; 2. Peetr. 2, 5) ja isegi Kristuse enese õpetuse. Kristus ise kirjeldab Noa päewi ja wõrdleb neid wiimase ajaga. „Aga nõnda kui Noa päewad olid, nõnda peab ka inimese Poja tulemine olema.“ Matt. 24, 37. Weeputuse eel walitsewad olukorrad saawad ka Kristuse tuleku eel elawa rahwapõlme seas awalikuks. Nagu Noa kuulutus omal ajal ärapäloti, nõnda saab ka wiimse rahwapõlme suur enamus seda kuulutust põlgama, mis Kristuse tulemise aja lähedust kuulutab.

Peetrus kuulutab ette, et inimesed saawad Kristuse tulemise kuulutuse üle teotama ja pillawalt küsima: „Kus on tema tulemise tõetus?“ 2. Peetr. 3, 4. Siis juhib apostel inimeste tahtliku teadmatuse pääle weeputuse õpetuse kohta selbes: „Seepärast (Teistes tõlgetes: siiski) on maailm, mis siis oli, weega ära uputatud ja hullaläinud.“

Sinna juure ütleb ta veel hoiatahes: „Aga taewas ja maa, mis nüüd on, on sellepärast jõna läbi tallele pandud ja hoitakse neid tule tarwis kohtu ja jumalakartmata inimeste hukatuse päewani.“ See teotamine ja meelega teadmatuse peawad wiimajel ajal iseäranis selgesti wälja paistma. Juba pea ühe aastajaja tsel kuulutatakse Kristuse teise tulemise lähedusest ja praegu on see kuulutus pea kõigisse tähtsamatesse maadesse ulatanud. Paljud pagana rahwusest kuulewad seda nende emakeeles. Missiooni-jaamad on senna asutatud, kuhu alles hiljuti wõimalus efines ewangeliumi kuulutada. Paljud usuwad ja aitawad seda kuulutust laiali kanda.

Kristus ütleb, rääkides oma tulekueelfetist mõrkidest: „Ja sedastnast kuningriigi armuõpetust peab kuulutatama kõiges maailmas, tunnistuseks kõige rahwale ja siis wast tuleb ots.“

Kas saab maailm seda kuulutust uskuma?

„Aga nõnda kui Noa päewad olid, nõnda peab ka inimese Poja tulemine olema.“ „Ja nemad ei pannud seda tähele kuni weeputus tuli ja wõttis neid kõik ära.“ Püha kiri näitab meile selgesti misjagune kurb saatuse lõpeks maailma elanikke tabab, kes Jumala sõna on tähelepanemata jätnud. Prohwet ütleb. „Ja maa kuningad ja suured ja rikkad ja pealifud tuhandete üle ja wägewad ja kõik sulajad ja kõik wabatmehed pugusid warjule koobaste ja mägede kaljude sisse ja ütlesid mägede ja kaljude wastu:

„Pangege meie peale ja pange meid warjule selle palge eest, kes aujärje peal istub ja Talle wiha eest?“ Ilm. 6, 15—16.

Ustumata maailmale tuleb see pöew kui waras õõfel; aga neile, kes on uskunud seda kuulutust ja ennast tema tuleku vastu walmistanud, saab see suureks rõõmuks olema.

Prohwet ütleb selle päewa kohta: „Siis ütlevad nemad sel päewal: Waata, see on meie Jumal, keda meie oleme oodanud ja tema peastab meid; see on Jehowa, keda meie oleme oodanud, olgem wäga rõõmsad ja rõõmustagem tema ärupesmise pärast.“

Mis peats selleks tegema, et uiruwat maailma ülesäratada, rahwapöle, kes Kristuse teisest tulemisest midagi ei tea? Prohwet ütleb: Puhuge pahunat Siionis ja karjuge mu püha mäe peal; wärisegu kõik rahwas, et Jehowa päew tuleb, et see ligi on.“ Joel 2, 1.

See on Jumala kuulutus praeguse aja jaoks. Kes tahab seda tähelepanna et ennast tema tulemise päewa jaoks ettevalmistada?

J. J. Hankins.

Meie maakera üleilmse näitelawana.

Delbasse et meie maakera olla üleilmne näitelawa ja inimesed olla näitlejad. Nende mõtetega on ka Jumala sõna kokkukõlas, kus on kirjutatud: „... sest meie oleme filmimeks (Algteel ja teised tõlked: näitemänguks) jaanud maailmale, inglitele ja inimestele.“

1 Kor. 4, 9. See ütelus tõendab et isegi inglite filmad on meie poole pöördud ja et kahtlemata teiste planeetide pääl elawad olewused meist huvitatud on jah isegi kõik ilmadetäius. Mitapärast? —

Mitte üksi sellepärast et selle planeedi pääl sõnatuulmatuse ja patu tagajärjed awalikuks saawad, waid et siin ka Jumala iseloomus — õigus ja armastus — awalduw, mis saatana walekaebuste ja wastuhakkamise läbi oli küsimise alla sattunud.

1 waatus: Loomine kuu päewa sees.

Selle suure kurbloo esimine waatus algas kuustuhat aastat tagasi, kui esimest korda eesriie selle maakera eest kõrwaldati ja üks kujuta segane loju nähtawale tuli, sest „maa oli tühi ja paljas ja pimedus oli sügawuse peal.“ 1 Mos. 1, 2. Siis kuuldis selle kõigewägewama heal ja sellejärele ilmneid esile muudatused selles kujuta kogus. Kuu päewa jooksul teostas Jumal selle inestamisewäärilise töö, nimelt maailma loomise ja ehitas seda kõige täiussega selleks, et see wõiks temale määratud ülesannet täita terwes ilmadefogus. Seda loodi nõnda täieliselt, wõrreldes teiste taewakehadega, et Looja wõis selle kohta delda et see kõik „wäga hea“ oli.

2. Waatus: Snuelikkuse täius.

Järgmine asi, mis meile filma puutub, on kirjeldamata armas waade — üks aed, milles kõisugu puud kaswasid, mis iluks filmale ja mille wili maitsem süüa. Nende tüwide ümber looklesid wäänkaswad ja puude keskel keerles hõbeselge jõgi, mille kallastel metselajad jõid — hundid, talled, lõwid ja härjad — kõik täielises

ühesmeeles. Kõigeilusamas sulgehtes linnud lendasid õksalt õksale ja loomade seas kõigetargem olewus — madu — tegi loomade hulga weel mitmeleisemaks.

Kõige selle elu ja ilu keskel ajus Adam, ühe uue suguwõsa algus ja pea, Jumala sarnadustuju ja tema iseloomu ning au wastupeegeldus.

Tema kõrwal oli Ewa, imelises iluduses ja täielikus naiselikkuses — kõigiti täielil inimesepaar tõelikus Paradiisis, mille keskel elupuu asus.

3 waatus: Efitaja ilmumine.

Järgmises waatuses on näha, kuidas saatana jalaja ja moondatult aeda tuleb. Temal on ndu kusagil ilmateruumis omale riiki wõita (Jes. 14, 12—14) ja nähes selles ilusas maailmas oma soowidele wastawat asupaita, otsustas ta seda kawaluslega ärawõita, selle üle walitsejat langetada püüda katsudes. Kõigeenne pidi tema Adama üle wõitu saama. Seda saatis saatana täide kawala pettuse läbi ja nõnda sai tema „selleinatse maailma wüstiks ja jumalaks“ ning walitsejaks Adama asemel. Room. 6, 16; Joh. 12, 31; 2 Kor 4, 4. Et tema seda riiki, see on maailma, pettuse läbi ja ei mitte õiguse teel ega ka Jumala soowil ega nõusolekul, oli omandanud, ei wõinud saatana seda mitte niisugusena kasutada nagu see ford armastuse läbi loodud, waid niisugusena, nagu selle uue ülema enese iseloomus ja teguwis, nimelt Jumalast äraneetud, enda alguslise igawese elu wõimalusest ilmajäätud, mida elupuust sõdmise läbi edasi anti. Selles seisukorras jäati see maailm saatana walituse alla et Jumalale wastuhakkamise järeldused kõikide ilmadetäiussele awalikuks saaksid. Et Adam ja Ewa oma Jumalale ustawad ei olnud, siis ei kaotanud nad mitte üksi oma riiki, waid ka enda paradiisliku kodu, enda Jumala-sarnase iseloomu ja waljanagemise, selle walgusekuue, eesõiguse elupuust süüa, isiklise läbitäimise

Sumalaga ja tema inglitega; nende armsa tegewuse Eedeni aias ja eesõiguse sääl kaswate puude wiljast süüa.

Et nad nüüd patu sisse olid langenud, siis aeti neid aiast välja, kus nad oma pale higi sees pidid leiba sööma ja sõnakuulmatuse tagajärjel needmisest tabatud maad harima, mis kibuwitsju ja ohakaid kaswatas.

Uhes elajatega pidid nad wäljarohktsid sööma, kuni korra surm nende wiletsa elu pidi lõpetama, mis neid saladuslike hirmu- ja õudfufega täitis. Armastawa Sumala läheduse asemel tundsid nad nüüd enda waenlase lähedust, mis nende elu ärarääkimata õnnetumaks tegi. Waatepiit oli wäga kurwaks ja lootusetaks muutunud, kui meie maakeral juhtuwate sündmuste kolmandama waatuse lõpul eesriie langes.

4. waatus: Üks lootusefiir.

Järgmine sündmus awaldab meile et pimedusest läbi walguse kiired paistawad. Ohwritulekeseid säravad igal pool, teadaandes kõigile, et kõik see, mis esimese Adama eeskirjuse läbi kaduma on läinud, Kristuse läbi saab tagasi wõidetud.

Sumal oli ütelnud et „surm on patu palk“ aga Kristus armastas maailma ja seda rahwafugu, kes seal pidid edasiõiginema, nõnda, et ta nii Adama kui ka kõikide nende pattude eest tahtis surra, kes tema ohwri wastuwõtawad ja temale sõnakuulelikud on. Aga mitte üksi seda waid ta töötas ka maad saatana walitsuse alt wabastada, ja seda õige omaniku walitsuse alla tagasi saata, seda tagasiwõita, mis Adama läbi kaduma läinud — ja koguni teiseks Adamaks saada. Sellepärast pidi tema inimlike perekonna liikmeks saama ja inimlikesse lihasesse sündima. Iga armastas nõnda maailma et ta wabalt oma Poja selleks andis ja seda mitte lühikesteks ajaks waid jäädawalt. Armastus, mis walmis oli niisugust ohwrit tooma, on tõesti imeline.

Pärast selle armundu pidamist algas sõda Kristuse ja saatana wahel — see wõrdlemata wõitlus Kristuse ja tema inglite ja saatana ning tema inglite wahel — et jälle algelu ülesse seada ja inimesefugu saatana walitsuse alt wabastada. Ehk küll need mõlemad waimud inimlikule filmale nägematast selles tegewad, on nad ometigi kõige selle alustajad, mis siin maakeral sündinud. Ürritawad ja tähelepannemiseruudart on need kirjeldatud sündmused olnud!

Sturbloo tipp.

Aja jooksul awaldus selle kurbloo peaosa täielikult. Juba kaua oli seda prohwetite läbi ettekuulutatud: nimelt Kristuse tulek siia maapäälte inimeseks saades, et ta kõiges meie sarnafeks wõiks saada, meile olla eeskujuks, äralu-

nastajaks ja kõige selle ülesehitajaks, mis patu läbi oli kaduma läinud.

Berlemma laudas, sõimes, magaja laps oli õeste salapärane isik, aga weel mõistatusliksem oli see, kes haiged terweks tegi, furnutele etu andis, kuid lõpuks ise ristipeal hinge heites hüüdis: „Minu Sumal, minu Sumal! mis ja mind oled maha jätnud?“

Taewalikud olewused katsid enda näod kinni, seda pilti nähes. Isegi päikene tõrkus seda sündmust walgustamast. Kas Kristuse plaan oli nurja läinud?

Kas tema ei jõudnud patu wõlga tasuda? Oh ei, ehk teda küll Josepi uude hauda maha maeti, tõusis ta kolmandamal päewal säält ülesse ja tõi saatana wangikoja, haua, wõtmed kaasa.

Maailma äralunastamine oli täidesaadetud.

Saatan nägi et tema näokate oli kõrwaldatud, tema pettus ja teod olid awalikuks saanud. Tema teguwis oli awalik inglite ja kõige maailmade tänu ees. Tema oli ise ennast mõrjufana ülesnäidanud. Ürawalades Sumala Poja werd oli ta taewaliste olewuste kaastunde kaotanud. Sellest ajast alates oli tema oma etewõtetes takistatud. Ükskõik kuidas ta ennast ülewel pida, ei wõinud ta enam inglid oodata, kui need taewalistest eesõuedest tulid; tema ei wõinud inglite ees enam Kristuse, wendadepäälte kaebada ja belba, et need olla patuga roojastatud riidetega kaetud.

Wiimane poolehoidmise sibe, saadana ja taewaliste olewuste wahel oli katkestatud. Üks hääl oli kuulda, mis ütles: „Nüüd on õnnistus ja wägi ja kuningriik meie Sumala ja meelewaid tema Kristuse pärast saanud, sest et maheshedetud on meie wendade pealekaebaja. Seepärast olge wäga rõõmsad taewad ja teie, kes nende sees elate. . .“ Jhm 12, 10—12.

Kuid Kristus ei pidanud siiski lohe oma riiki kätte saama, sest seesama hääl ütles: „Häda neile, kes elawad maa ja mere peal, sest et kurat teie juure maha on tulnud, ja temal on suur wiha, sest ta teab, et temol pisut aega on.“ Ealm 12.

Wõitlus kestab edasi.

Sellest ajast päälte on eesriie mitu korda tõusnud ja langenud, paistalastes uust näiteosafid sellest wõitlusest, mis Kristuse ja saatana wahel kestab.

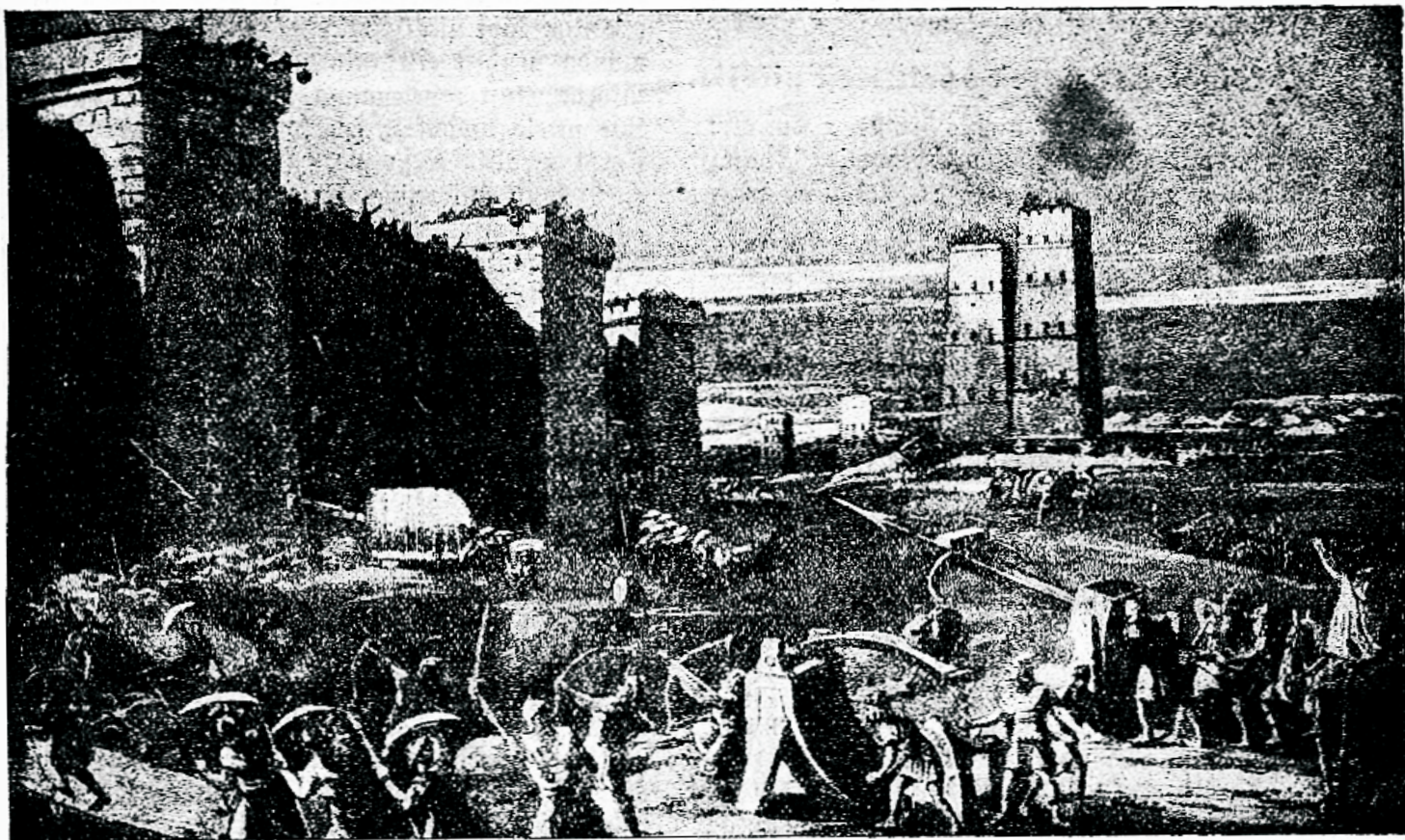
Saatan teab et tema oma riigi on kaotanud ja nüüd püüab ta, niipalju kui iial wõimalik, inimesi selle wue, õiguse riigi alamateks saamast takistada. Prohwetikuulutuse järele saawad weel mitmed osad, selles kurbloos, awalikuks. Ka meie oleme sunnitud näitlejatena sellest kurbloost osa wõtma; kuid misugust osa walib keegi omale?

Herodes ja Pilatus valisid oma oja; ka Daniel ja Paulus tegid sedasama. Ka meie peame valima ja terve taevast kui ka saatan vaatavad huvitusega mis meie saame tegema.

Lõpuks kõrvaldati eesriie üleilmse tähtsusega näite oja eest ja maailmasõda sai avalikuks, aga programmist on näha, et peagi veel hirmsam rõõm tuleb, nimelt Harmagedon. Duhsete eelaimdusega ja segatud tunnetega vaatavad riigimehed ette selle aja pääle ja neil on õigus sest programmis on ülesantud, et peagi Kristus ilmub kõige taeva vägedega.

Lõpuvaatus.

Kristuse soom, inimefesugu ärapeasta, saab selle kurbloos viimases vaatuses täidemiidud. Pärast seda kui maa tuhat aastat tühi ja paljas olnud, tuleb Jeesus ühes uue Jerusalemmaga maha õlimäele (Sak.14,4), kus need eluasemed tema rahvast ootavad, mida tema idotas valmistada oma alamatele ja nemad saavad seal julgesti elama. Ilm. 21,2 Väljaspool linna peab saatan, ühes oma alamatega nõu, kuidas püha linna vägivahdelt ära võtta ja nõnda oma valitsust alal hoida.

Maailm kurbloogude näitelavana.

Nialehed teatavad uuemoelistest sõjariistade valmistamisest järgmise sõja jaoks, mis ettekujutamata jõuga inimeste elu hävitavad ja ka taevast sõjaväed ei ole ettevalmistamata, sest Püha Kirj ütleb et vaenlase väed saavad ärähävitatud „keda Issand tahab ärakantada oma juu waimuga ja kellele ta oma tulemise ilmutuse läbi otja tahab teha.“ „Ja teised tapeti ära Issanda mõddgaga kes hobuse seljas istus, mis tema suust välja tuli“ 2. Tess. 2,8; Ilm. 16, 16—20; 19,21. Inimlised sõjariistad on jõuetumad Jumala wiha vastu.

Uga kui nad linna ümberpiiravad saab tuli taevast mahalangema ja neid ärähävitama. Isegi saatan saab tuhaks ja see tuli, mis jumalakartmatad ärashöõb, hävitab viimase kurjuse idu ja jälje jäedawal. Ilm. 20'9—10; 2. Peetr. 3,10—12; Mol.3'19; Esf. 28,13—19.

Siis saab maatera uueksloodud ja kõik loodus ilmub esile alguslikes kujus ja iluduses. Jees. 65,17.

Ja siis ütleb Kristus neile, kes wabatahtlikult pattu wihamud ja selles kurbloos kurjuse riigt vastu wõitleja oja etendanud: „Tulge tänna, minu Issa õnnistatud, pärige kuningriik' mis teile on valmistatud maailma ajutamisest.“ Matt.25,34.

Ewa Miller-Hankins.

Kuningatekuninga tagasi tulek

Kristus tuli lord maa päälle patuse inimese-
soo eest elama ja surema. Tema tuleb tagasi
et oma rahvast jäädavasse kodusse viia. Tema
tuli esimest korda nõtruses ja vaesuses kuid ta
saab teist korda tulema wõe ja auga. Tema oli
lord wäitene lapsukene sõimes. Tema kaswas
üles ja kandis siin okastrooni; kuid tema saab
kuningana tagasitulema ja autrooni kandma.
Nõnda kuidas kõik prohvetikuulutused täideld-
sid, mis oli öeldud tema esimese tulemise kohta,
niisama saab ka kõik täideminema, mis tema
teise tuleku kohta ettekuulutatud.

Üks kõigewanematest õpetustest piiblis.

See ei ole mitte mõni uus õpetus. Kui mina,
hulk aastaid tagasi Lõuna-Euroopas töötasin
puutujin ma kokku ühe mehega, kes uju vastu
huwi ei tunnud, kuid kes ometi järgnema mär-
kuse tegi:

„Teie kogubus on küll wist hiljuti asutatud;
sest ma olen kuulnud, et mõned teie jutlustaja-
test, kes adventlikumise alustajad olnud, weel
praegu elada.“

„Ja, vähemalt üks on kõik teie 6000
aastat üle elanud,“ wastasin ma rahulikult aga
tõsiselt.

„Ega teie ometigi taha lõendada et see lii-
kumine nõnda kaugele tagasi ulatab?“ küsis ta
kaswama huwitusega. „Just seda tähendas
minu ütetus,“ wastasin mina. Esimene jutlus-
taja, kes Kristuse teist tulekut kuulutas oli Enok,
kes oli seitsemes Adamast ja tema jutluse sisu oli
just niisamafugune nagu meilgi täna ja nimelt:

„Waata, Issand tuleb mitme tuhande püha-
dega.“ Juda 14. 15. Uuisa, Job, trööstis
ennast oma raskest läbitatsumises sõnadega:
„Ma tean et mu Lunastaja elab . . . ma saan
oma liha seest Jumalat näha.“ Job 19, 25. 26.
Lawet, see Israeli waimustatud laulik räägib
et Jumal tuleb kohut mõistma rahwa peale.
Laul 50, 1—5. Jesaja, see Wana Seaduse
ewangelist, waatas ette selle juure sündmuse
pääle ja hüüdis: „Waata, Issand Jehowa
tuleb wägewa vastu ja tema käsikars walitseb;
waata tema pall on temaga ja tema töö kasu
tema ees.“ Jes. 40, 10.

Maapäält lahkuja Õnnistegija pidas ise oma
tagasituleku töötust kõigeparemaks troostiks oma
jüngritele, kui nad kurwalt temast mahajäid:
„Teie süda ärge ehmatagu mitte . . . Minu
Sja majas on mitu eluaset. Ma lähen teile
aset walmistama. . . siis tulen mina jälle ja
tahan teid enese juure wõtta, et teie ka olete,
kus mina olen.“ Joani. 14, 1—3.

Tema tuleku aega lõendawad märgid.

Täidetud igatsusest oma Õnnistegijat näha,
samuti ka patu ja wiletuse lõppu maailmas,
pöörame jüngrite jarnase igatsusega enda Spe-
taja poole ja küsime temalt nagu wanaste jüngr-
rid küsijid: „Millal peab see kõik sündima ja
mis peab sinu tulemise ja maailma aja lõpetuse
täht olema?“ Hõrsklikult wastas ta nende
küsimise pääle. Ta tegi seda meie pärast, sest
jüngrid ei elanud tema tuleku ajani ja mida ta
weel neile ei wastanud, seda lasi ta hiljem
apostlite läbi üleskirjutada. Meie tahaksime siin
mõnda nendest ettekuulutatud märkidest ja nende
täideminemist tähelepanna, mis piibid tema üte-
luse järele looduses, seltkondlikes ja teaduslikes
ilmas awalikult jaama. Pääle selle, kui ta
etteütelnud mitmesuguste waleprohwetite ilmu-
mise, ettekuulutanud sõdasi ja sõjatisa, nälja-
hädasid ja muud, ütleb ta ühest teatud wile-
tuse ajast rääkides: „Aga warsti pärast seda
wiletuse aega läheb päikene pimedaks ja kuu ei
anna oma walguist ja tähed langewad taewast
maha ja taewa wägesid peab kõigutatama. Ja
siis peab inimese Poja täht taewas nähtama . . .
ja peawad nägema inimese Poja tulewat taewa
pilwede peal suure wõe ja auga.“ Matt. 24,
29—30; Ilm. 6, 12. 13. Nende ettekuulu-
tuste täideminemise lõendusi leiame ajalugude kül-
gedelt täielikult, ja tegelik elu lõendab meile
täna weel nende ettekuulutuste ja täideminemise
järjekindlust.

Meie peatame pikemalt inimeste waimlikesse
walda kuuluwate märkide juures, mida Kristus
ja tema apostlid ettekuulutanud. Paulus kirju-
tab wiimase aja kohta: „Aga sulle olgu teada
et wiimsil päiwil hirmsad ajad peawad olema,
sest siis on inimesi . . . kes liha himusid enam
armastawad kui Jumalat, kellel on jumalatartuse
nägu, agaselle wõe salgawad nemad öra . . .“
2 Tim. 3, 1—5.

Peetrus kirjutab: „Ja seda peate teie
kõige esite teadma, et wiimsil päiwil tulewad
pilkajad . . . ja ütlemad: Kus on tema tule-
mise töötus?“

Jumala loomisest jultunud salgamine ja
ifegi kantslitest maailma iseenehest arenemise
kuulutamine ja Kristuse teise tuleku naerukepida-
mine ja salgamine on kõigile teatavad tõesjad.

„Aga nõnda kui Noa päewad olid, nõnda
peab ka inimese Poja tulemine olema.“ Kui
täpiväärt lähewad kõik Kristuse sõnad täide.
Rahwa kõlbluse küljest on meie praeguse aja juur-
linnad kui wanaste Soodom ja Komorra. Kõik
need oluforrad mõjuwad rahwa üleüldise elu

vääle. Ka rahvusvaheline elu on kõige walitsema kurjuse mõjul äärmiselt äre ja tüme. . . . ja maa peal peab rahwal ahastus olema . . . Ja inimesed lähewad rammutumaks tartuse ja asjade ootamise pärast, mis maailma peale peab tulema." Lut. 21, 25. 26.

Suur ilmasõda on, vähemalt nime järele, mõõdas ja tulewase sõja tartus on endiselt ja veel suuremalt rahwa seas. Selleks on ju seeme külwatud: rahwastewaheline wiha on minewiku wägiwalla tagajärg, ja waenlused kasvawad nähtawalt. Kõigeosawamad rahwajuhid ja riigimehed on nõuta ja waatawad küsimalt tulewikku awalikult helde, et nemad ei suuda paljud küsimusi lahendada ega rahwa elutingimisi soowitawale alusele seada.

Sellepääle waatamata, et kõik maailm nõuta ja saladuslike tulewiku ees wäriseb, kostawad ometigi hääled: "Rahu on ja pole ühtegi hääda!" Senator Hitchcock, Nebraska, ütles:

"On peaaegu usumata et tulewikus veel kord sõjad peaksid tulema, sest maailmas ei saa ühtegi parlamenti olema, kes selle poolt hääletaks." (Los Angeles Times, 26. jaanuar 1919). Prohwet Jesaja ütleb et wiimasel ajal saawad rahwas rahust rääkima aga kõigeagedamad sõda edasi pidama. 1. Tess. 5, 3. Ka neis sündmustes peame, Kristuse ütelduse järele, ajamärke nägema.

Jakobus ütleb et wiimasel ajal saawad mõningad määratumaid warandusi kokkukuhjama, jään juures töölistele täit palga maksmata jättes. Selle järeldusel on kõik maailm täis tööliste rahutuusi ja töötõrkumisi. Ameerikas oli 1917 a. 4359 töötõrkumist. Praegu maadwõtew rikaste ja waeste, tööandjate ja töölistewahel walitsew wahelkord on üks wiimaseaja isekrallustest ja — apostlisõnade järele — ei lahenda üksi muu seda küsimust, kui Kristuse teine tulemine. Jak. 5, 7—10.

Kuidas saab Kristus tulema?

See küsimine ei ole mitte wäikese tähendusjega. Pea ühiki teist, piibli tõdedest, ei mõisteta üleüldiselt nõnda mitmekesiselt ega õpetata nõnda walesti. Tutlustajad ütlevad enda kogudustele, et Uue Seaduse õpetusi, Kristuse tuleku kohta, ei pea mitte nii sõna sõnalt wõetama ja et Kristuse teine tulemine igale ühele tema surma korral tõeks minna. Kuid Jumala sõna ei luba mingisugust seletuswiisi.

Surm on inimesesoo waenlane. Kristus on aga Eluwürst. Tema tulekul pögeneb surm ja nullasmagajad ärkawad uuele elule. Tema hääle awab hauad. Surm ei ole mitte Kristuse tulemine. Tema tulek ei saa ka mitte saladuslikel, nägemata wiisil olema, nagu seda mõned tõendawad. Waimulikult wõi nägemata on tema alati oma rahwaga olnud; sest tema ütles sel-

gesti: "Si waata mina olen iga päew teie juures maailma otjani." Tema jääb, oma Waimu läbi, oma laste juure, keda ta neile rõõmustajaks saatis. Joan. 16, 13; 14, 26.

Waimulikust mõttes ei ole ta ialgi meist lahkunud, sellepärast ei ole temal tarwis nägemata ja waimulikult tagasi tulla.

Jumala sõna ütleb meile selgesti, et Kristuse teine tulek saab olema kõigile nähtaw ja awalik sündmus. Taewalised olewused ütlesid jüngeritele: "See finane Jesus, kes teilt on üles wõetud taewasse, see peab tulema jelsamal kombel, kui teie teda olete näinud ära minewat." Ap. t. 1, 11. Meed on üliselged sõnad, ja neid ei wõi mitte nõnda mõista, ega seletada kui tuleks Jesus iga ükiku inimese surma korral, kas nägemata, wõi spiritistlike meedumide läbi; siin on jutt tõelikust, nähtawast sündmusest, just nõnda, nagu teda kõigile juuresolijatele nähtawalt üleswõeti. See on Jumala Sõna õpetus, waba igasugustest inimlikest mõtetest ja usu-teadlaste wäljamõtelustest. See on Jumalast awaldatud tõde, nagu see tema sõnasse ülespandub.

Kristuse tuleku otstarbe.

Kristuse tuleku otstarbe on magajaid pühastada mullast ülesäratada ja elawaid muuta ning neile igawest elu anda. Meed kõik saawad tema farnatjeks.

Edasi tahab tema kõik ülekohtu siit maapäält äratatada ja siia jälle alguslike õiguse maksma panna. Kuid ühes kurjuse häwitamisega saawad ka need inimesed hukka, kelle juurest pattu leitakse.

Maakera saab tule läbi ärapuhastud kõigest patu jälgedest ja siin saab algelu uueste asetolema ja tema rahwas saawad selle kogu jäädawalt pärandama. Seda toob Kristuse teine tulemine kõigile neile kes tema tulekut ootawad ja ennast selle wastu walmistada lasewad. Jumala sõna on kui kindel kalju mille kindlus aastatuhandate jooksul awalikust saanud ja ettekuulutusjed tõdenenud. Sellest Sõnast ettekuulutatud märgid on meil kõigil nähtawad ja mõistetawad, kes mõista tahawad. Sellepärast paneme neid õpetusi ja manitsusi tähele. Tema tuleku aeg ja otstarbe on jälle awatud meie ees. Tema Sõna ütleb meile Petrusse läbi: "Et see kõik peab ärakõppema, missugused siis teie peate olema . . ."

Meie peame neid pühalikke sõnu tähelepanna, ja südamest Jumalalt jõudu paluma et meie kõik, mis maine ja lihalik, wõikime maha panna ja walmis olla, kui Kristus ilmub, et temaga jäädawasse kokusse minna.

Walmistad ja ennast oma Jumala wastu?
J. J. Guernergardt'i ainetel.

Mida ja omale walid?

Lohin ma sinult küsida, armas lugeja, mis on sinule kõige armsam maailmas? Kas on neeb selle maailma lõbus ja mõnusus? On see warandus, au, kuulsus või midagi sellestarnast? On see wäline usuworm ja filmatirjalit wagabus või — Kristus?

Jumala süda on alati temale awatud. Tema rõõm on Jeesuses, tema ainsamas Pojas, samuti nagu Kristuse ülem õnn tema Sias leibus, kui terra maapääl elas.

Maailm ei tunnub teda mitte, waid ütles: „Seesinane on see pärija, tulge tapkem teda ära!“

Nemad ei näinud temas midagi ilusat ja ihaldamise wäärilist. Tema armastusriffad sõnad, armastawad teod, ja südame õrnus ei leidnud wastulaja selleaegse rahwa seas. Nemad ei walinnud mitte teda, waid Barraba: „Saagu ta risti lööbub“, oli nende awalik otsus. Neis lausetes awaldusid selle rahwa tunded taewa Kuninga wastu. Oh kui kurb see on!

Dihaliku inimese süda ei ole sellest ajast saabit mitte muutunud. Sellepärast tahaksin ma armastawalt sinult küsida: Mille järele ihaldab sinu süda? Misüle on sinul rõõm? Mis oled sina maailmas arawalinud? Wõimata on lahte isaudat teenida. See wõib ainult kas Kristus olla, ehk jälle mõni muu asi või isik maailmas. Mõttele see pääle et kui ja ühe arawalid, siis oled sa sunnitud teisest lahtuma.

Need, kes minewikus Barraba walisid; põlgasid ära Kristuse. Mii on see ka praegu. Iga inimene on sunnitud walima ehk ärasteitma. Sellepärast on tõhtis küsimine: mida ja walid ja mida sa arapõlgad?

Kristus ütles oma maise elu ajal rahwale: „Aga teie ei taha minu juure tulla, et teie elu saaksite.“

Nemad põlgasid ära Kristuse ja igawese elu. Armas lugeja, kas sa tunned Jeesust, seda Jumala Poega? Ma ei küsi mitte, kas sa usklik oled ja ühe või teise usutunnistuse alla kuulud. Ei, mina küsin: Kas Jeesus on sinu waliku testpunkt ja peaine?

Kas tema on sulle see arawalitud kümnes-tuhande seast, kes sinule kõige armsam on? Wõid sa tema kohtahelda, nagu pruut, Ülemaslaulus:

„See on minu armas ja see on minu sõber?“ See saab siis tõelikult nõnda olema, kui tema tõesti meie südame kõige armsam ja arawalitub asi on; kui sa teda Õnnistegijana wastuwõtnud oled, ja tema, kui selle, siise

oled uskunud, teda Jumal meie pattude lepitufeks on maailma saatnud. Ja minu sõber teda walid ja ja teda põlgad sa ära? Moses, see usu mees, põlgas ära maailma au ja Egiptusemaa wara. Ja mikspärast?

Et temal midagi paremat oli. Usimehena tahtis ta põlatud ja orjastatud Israeli rahwaga saatust jagada, sest et nemad Jumala rahwas olid, kui et waarao lojas au ja mõnusu maitsta. Tema walis ennemalt Jumala rahwaga waewa näha, kui üürilise aja patu rõõmu pidada, ja armas Kristuse teotust suuremaks rikkuseks, kui Egiptusemaa wara; sest tema waatas tasumise peale.“ Ebr. 11, 25, 26. Tema teadis et Jumal neile tasujaks saab, kes teda otsiwad.“ See on põhimõte, mis usku enda waliku juures juhib. Lugeja, mis oled sina walinnud? Kas sa oled walinnud selle maailma meelitawaid mõnusu, või Kristust? Mõttele et armurikas, kõigewõgewam Jumal täna weel kõigile armukuulutuse saadab: ta kõigesuuremale patusele. Ehk küll tuhanded ja miljonid tema armukuulutust arapõlgawad, siiski ei ole tema weel wäsinud kutsuma ja igale patuhetsewale andeksandmist ja rahu pakkuma ja seda ainult Kristuse imsiüta were läbi, mis kõitide eest walatud. Kuid Jumalast pakutud armuaeg läheneb lõpule. Waata ette, sõber, et sa kord ootamatalt ennast nende seast ei leia, kes kord Jumala suust neid õudseid sõnu peawad kuulma: „Aga et ma olen hüüdnud ja teie olete wastu tõrkunud, ma oma läe sirutanud ja ükski ei pane tähele. Ja teie ei ole ei ühestki minu nõust hoolinud ega tahtnud mu noomimist mitte, siis tahan mina ka teie hukatuses naerda.“ Dp. 1, 24—26.

Oh et iga, kunni siamaale erapooletu ja külm, lugeja neid sõnu tähele paneks ja ennast neist juhtida laseks ja nüüd kohe enda waliku teeks ja et see wõiks õnnistatud walik olla!

Sunastuse töö on kordajaadetud ja aralepitamise weri walatud — kõit on igale ühele walmis kes tõsidusega ja awaliku meelega Jeesuse juurest arapastmist otsiwad.

Kes aga meie Õnnistegija, Jeesuse Kristuse teisest tulemisest midagi teada ei taha, selle üle ei rõõmuista ega sellest midagi ei oota, see on kõigetänamatam inimene terwes maailmas.

Lõpuks luban enesele weel kord küsida: Mis on sinu südame walik? Mõttele ja õigusta täna ehk muudu wõid see jäädawalt hilja olla.

(Botsch. d. S.)

Wõidurikas elu

Palju on sellepärast rahutusi ja segadusi, et dieti ei mõisteta mis üks wõidurikas elu tõelikult on. Wõit patu üle ei tähenda mitte patu kiusatusest waba olla. Nii kaua kui meie siin maailmas elame, on meil alati kiusatusi ja Jumal on sellekohaste abindude eest hoolt kannud, et meie wõime alati wõita. Teile ei ole veel muud kui inimeste kiusatus lähte tulnud; aga Jumal on ustaw, kes teid ei laje kiusata enam, kui teie suudate kanda, waid tahab kiusatuslega ka oisa teha, et teie suudate kanda. 1. Kor. 10, 13.

Patu üle ei saada mitte wõitu heade põhimõtete, wõitluste ja inimliste püüete läbi. Seda ei wõi ka pillamisi kaswamise ja täienemise läbi kätte saada. „Wõidurikas elu“ on selle mõtte teiste awalbus, mida meie „usudiguse“ all tunneme.

Kui meie räägime ühest inimesest, kes on omandanud diguse usu läbi, siis ei mõtle meie mitte, et tema täiesti patuta on. Meie ei mõilegi üleüldse selle isiku pääle. Meie mõtleme Kristuse pääle, kelle digus on temale osaks saanud. Meie ei pea mitte inimese nõu, wõitlust ja sõnakuulmist tema diguse põhjuseks. Tema sai seda waba andena armust oma usu teostades. Kõik ütleb „Tee ja elal“ aga usk ütleb: „Usu ja elal.“ Kes digust, wõi wõitu patu üle tegude läbi kätte püüab, see on kaisu all, ja see mis temal lorda läheb omandada, on roojase riide farnane. „Sest kui digus kaisu läbi tuleks, oleks Kristus ilmaajata jurnud.“

Wõit usu läbi ei tähenda mitte alati kerget, tegetuseta elu. Kui inimene teab, et Kristus südames elab, siis saabab see wabadust ja rahu, aratab üles meie sees nii ihulised kui waimulikud jõud ja sunnib meid Jumalat teinima tõelikult ja iseennast äraalgawalt.

Wõidurikast elu elada ei tähenda mitte, et enam iialgi pattu ei tee. Wõit on Kristuse sees. Ilma wõitjata ei wõi wõitu olla. Kristus elab usu läbi südames.

Niikaua kui kindlus on, et tema ligi on, on ka wõit kindel. Kes ennast Kristusest ärapöörab, see pöörab ka ennast ära wõidust ja annab kaotusele maad. Paljud langewad, et nemad enda õnnistuse selle pääle asetawad, mida nad usuwad see on usu ideaajade pääle — Jesuse, selle patuste päästja asemel. Wõidurikas elu on lahutamata sellega ühendatud kes alati pattu inimlikes lihas on wõitnud ja wõita wõib. Minult see Jumala laps, kes Kristuse ligiolekut enam ei tunne, saab pattu tegema ja seda sallima. „Kristuse usk tähendab enam kui pattude andeksandmist; see tähendab et meie

patud meil on ärawõetud ja et see tühi koht püha Waimu armuandibega saab täidetud. See tähendab jumaliku walgustamist, rõõmu Jumalas.

See tähendab südant, mis oma enese minast tühjendatud ja mis Kristuse sääl sees elawa ligioleku mõju läbi on õnnistatud. Kui Kristus hinges elab ja selle üle walitseb, siis on sääl maad puhtus ja wabadus patust.“ (Kr. tähend. sõnad, lht. 419.)

Kui üks inimene täielisele arusaamisele tuleb, et tema on patune, abita ja kadunud, siis on tema esimise wõidurikka elu samm astunud. Tema jääb sellesse elusse, kui ta kõik paremaks saamise isiklised püüded otjastawalt maha jätab ja Kristust kui ühest sekundist teise tema sees elawat häädust, wastu wõtab. Meie seisukorda patu wastu wõib ka weel teisel wiisil seletada. Meie oleme kõik patuse loomusega ja patusel loomusel on wõimata isenesest wastupanna ja seda ärawõita. Kui meie aga Jumalat palume ja igatseme, siis wõib Jumal meie sees imet teha, mis läbi meie jumaliku olemise osanikult saame, ja see on wõimata, et patt, wõiks jumaliku iseloomu ärawõita. See läbielu on meie usu järeldus; see on et meie need tingimised täidame, usume et see junnib ja Jumal teeb seda. „Mõnda arwale ka teie endid patule küll jurnud olemat, aga Jumalale elawat Kristuse Jesuse, meie Issanda sees.“ Room. 6, 11.

Patt ei ole mitte jurnud aga meie oleme patule ärafurnud niikaua, kui meie Jumalale elame Jesuse Kristuse läbi. Meie peame seda meelespidama, et wõit oli meie jaoks juba wõidetud ja tarwisel ainult Kristust meie sees wõita lasta. „Oma täieliku sõnakuulmise läbi on tema igale inimesele wõimolikuks teinud Jumala kätsele sõnakuulelik olla.“

Kui meie Kristuse alla alandame siis saab meie süda ühendatud tema südamega, meie tahtmine kaob ära tema tahtmise sisse, meie meel saab üheks tema meelega ja meie mõtted saawad tema kontrolli alla; meie elame tema elu. See tähendab Kristuse diguse riidega kaetud olla.“ („Krist. tähend. 1. lht. 311).

„Kui üks hing Kristust wastu wõtab, siis saab tema jõudu Kristuse elu elada“ (Sääls. lht. 314).

Kõik tõelikud kristlased teawad, mis tähendab Jumalalt andeksandmist, ja pattudepuhastust, wastu wõtta, selle järele, kui oleme oma patud ülestunnistanud.

Nemad usuwad et Jumal oma sõna on pidanud ja et nende patud on andeks antud.

Sel filmapilgul, kui nemad seda usuvad, teeb ta Jumal nõnda.

Nemad on patu nuhtluse äraneedimisest vabad.

Selsamal viisil võivad nad ka vabaks saada patu võimuse alt. Mii kindlasti kui Kristus on maksnud meie patu nuhtluse ja teinud andeksandmise võimalikuks, nii kindlasti on tema ka pattu äravõitnud ja patust vaba oleku võimalikuks teinud.

Kas oled sa millalgi tundnud oma patust, kadunud seisuforda? Kas sa oled läinud Jumala juure ja oled Kristuse nimel temale oma patud ülestunnistanud ja tema ärateenimise pärast andeksandmist palunud? Kas sa oled siis uskunud, et Jumal sulle on andeksannud ja kas sa rõõmustasid siis tema andeksandva armastuse üle? Just selsamal viisil võid sa kohe täielist vabadust patu võimusest saada. Jumala iga and ei tule mitte meie juure Kristuse läbi vaid Kristuse sees.

Wäga tähtis on selle tähendusriika tõe pääle mõelda.

"Kiidatus olgu Jumal ja meie Issanda Jesuse Kristuse Issa, kes meid on õnnistanud kõige waimuliku õnnistamisega taewastes asjus Kristuse, sees." Ew. 1, 3.

Patu läbi oleme meie ärakaotanud elu, puhtuse, rahu, ja ühenduse Jumalaga — kõik selle, mille igawene wäärtus. Kuid Kristuse sees peab jälle kõik ülesseaatama. Selle aulise tõenduse leiame meie 1 Joan. 5, 11. 12. "Ja see on see tunnistus, et Jumal meile on igawese elu annud; ja seesama elu on tema Poja sees. Kelle Poeg on, sellel on igawene elu, kellel Jumala Poega ei ole sellel ei ole elu mitte."

Kuidas võime võitjaks jääda?

"Ei ütski, kes tema sisse jääb, ei tee pattu; ei ütski, kes pattu teeb, ei ole teda näinud ega tunnud." 1 Joan. 3, 6. Armastusejüngri, Joannesel, näis see mõistmata olewat, et keegi, kes tõelikult Kristust tunneb võiks edasi pattu teha. Tema kirjutas: "Minu lapsukesed, seda kirjutan mina teile, et teie mitte ei pea pattu tegema." 1 Joan. 2, 1.

Näib kui oleks ta seda raamatut kirjutanud soowides awalikus teha Issa ja Poja wahelisi ühendusi ja seda äraseletada, kuidas kristilased võivad ilma patuta elada. Kuid ta ütleb edasi: "Ja kui keegi on pattu teinud, siis on meil eestkostja Issa juures, Jesus Kristus, kes õige on."

"Ja kui keegi on pattu teinud," näitab meile, et isegi püha inimene võib pattu teha. Aga kui usklik inimene peaks pattu tegema — paneme seda tähele — "siis on meil eestkostja Issa juures."

Täielik äralepitamise võimalus on ette äranahtud.

Et küll pattu teha lubatud ei ole, on siiski ette walmistused tehtud, et võidakse pattu teha — ei ole küll tarwidust pattu teha, ei ole õigust pattu teha, ei wähemat kokkulepet patuga, ei ole luba pattu teha; aga ometigi on ettenahtud abinõud, selleks juhtumiseks, kui meie ometegi pattu teeme. Tõdeasi, et igal reisijate laemal päästewõõd kaasas on, ei tähenda mitte, et õnnetust soovitakse; aga abinõud on selleks juhtumiseks jään, et need siis käepärast oleks, kui neid tarwis peaks olema.

Dr. Mc Guire.

Uuorsoo osakond.

Tema tahtis kohta saada.

(2. Särq.)

"Onu Barnabas ei mõtle siis meie heaks midagi teha," pahwatas Eleonore erutatult. "Wana ihmus kael, mulle paistab, et ta võiks wähemalt ühe meist oma lapseks wõtta! Tema on rikas kui Krõsus ja tal pole koera ega last."

"Tema võib selles asjas talitada, nagu see talle kõige paremini meeldib," wastas

mina. "Mina teenin parema meelega ise omale raha."

Särqmisel hommikul läksin ma reisule oma tundmata, tulewase elukohta, ühes suurlinna osas.

"Onu Barnabas, kuidas leian ma proua Prudence elukohta üles?" küsijin ma, kui rong linna jõudis.

„Mina lähen sinuga ühes,“ ütles tema. „Oled ja temaga hästi tuttaw?“ julgesti ma küsida.

„Do ja, väga tuttaw! vastas onu Barnabas, kelmikalt peaga nokutades.

Meie mõtšime jaamas moorimehe ja sõitšime läbi nii paljude tänavate, et minu pea hälias peaaegu ümber käima. Viimaks jõudšime ühe toreda pruuni kivist suvemaja juure — mulle paistis ta kui loss olevat — ja onu Barnabas oitas mind wankrist maha astuda.

„Siin elabki proua Prudence,“ ütles tema ühe iseäralise allajurutud naeruga.

Üks weikene tütarlaps awas ukse ja mind wiidi ühte väga toredasse tuppa. Üks paks wana daam, mustas siidis, astus mulle naeratades vastu, otsekui 60 aastane päikeseliir.

„Sa oledki siis juba tagasi. Barnabas, ja töid ühe armsa tütarlapse ühes. Tule ja juudle mind, minu armas laps.“

„Ja Susanna, juudle oma tädit,“ ütles onu Barnabas, pannes oma kübara ja kindad lauale ja istudes mõnusalt sohvale.

„Minu tädi?“ kordasin mina.

„Ja, muidugi,“ ütles paks daam. „Kas sa ei tea, et mina olen sinu tädi Prudence?“

„Aga mina arwasin,“ pahwatafin ma segaselt, „et mina nüüd kohe oma teenistuse koha peale saan!“

„Seda saad ja ka,“ vastas onu Barnabas,“ wastumõetud tütrene meie perekonda. Sada krooni kuus taskurahana, järele waadata tädi Prudence kassi ja kanaria lindu, mõi muidu pisut aidata, kus tarwis on.“

„Oh, onu!“ ütlesin ma, „Eleonore oleks nii heameelega tulnud, kui ta seda oleks teadnud.“

„Mõib küll olla!“ vastas onu, „aga mina ei pea lugu tütarlastest, kes on liig peenikesed töötamiseks. See koht pakuti Eleonorele, aga ta ütles selle ära. Sina otsustasid seda vastu võtta, ja nüüd oled sa selle saanud!“

Mõnda sain ma oma toredasse kodusse. Eleonore omas maa-kodulohas, tunneb minu üle väga suurt kadepära; sest see kõi oleks väga tema meele-järele, mida rikkus ja tore kodu ühes suures linnas mõiwad pakuda. Kuid onu Barnabas ei taha sellest midagi kuulda, et ma temaga wahetaksin. Aga ta lasseb mind neile igas kuus wäärtusliki andeid saata ja nõnda olen ma õnnelik ja rahul oma eluga.

Keese naise weering.

1846 aasta talwel läksin ma ühes kahe sõbraga W. linna kus meie karstuseisjalisi kõnesid pidasime ja karstuseisjalisi tahtšime asutada.

Ilm oli ilus ja meie sõidusaan libises kergelt üle külmetanud lumeteki. Koosolekutešt wõeti armurikkalt osa ja kõnede üle oldi väga waimustatud. Inimesi tuli kaugelt koku ja meil oli eesõigus armurikkast ühijust asutada.

Kohe meie esimesel koosolekul, kui üks minu kaaslastest kõneles neist kurbadest järeldustest, mis joomastawate jookide tarwitamise wili on, nägin ma üht-kehwa wälimusega naissterahwast koosolekuruumi wiimajel pingil istuwad ja nutwat.

Pärast koosoleku lõppu oli tema üks esimestest kes enda nimeid liikme-nimekirja üles andsid.

Ei ta südamliku nutu läbi oma pääle tähelepanu oli tõmmanud, siis huwitas mind väga tema nime teada saada. Wärisewa läega, kuid ilusasti, oli raamatuse kirjutatud:

Martha Manstein. „Waene naissterahwas!“ ütles mees, keda meie afutatawa seltsi esimehes walida mõtlesime, kui temalt küsime,

kas ta teda tunneb. Selle naissterahwa saatus on traagiline. Tema oli kord üks kõigeõnnelikumatest tütarlastest W. linnas. Tema astus abieiusse Thomas Mansteiniga, kes oli tubli ja lugupeetud mees. Tema oli parweomanit ja nad elasid esiteks lühikene aeg õnnelikult. Peagi tabas seda meest joomatõbi ja kõi õnn oli kadunud.

Mõne aasta järele suri mees joomise tagajärjel.

Neile oli ka üks poeg sündinud, kuid ta selle elu oli ühikule emale häbits ja meelehaiguseks. Poeg lahkus juba poisikesel põlweš kodunt ja läks merele.

Viimase teate oli ta pojalt saanud ühest väga kaugel olewast linnast, millest ema mõistis et ta jääb kõlbmata elu elas. Ema armastus tegi kõi, mis wõimalik poja päästmiseks, kuid kõi jäi tagajärjetaks.

Sialgi ei tulnud ta enam oma ema waa-
maatama.

Kuid päris kadunud ei wõi ta ometi olla sest ta on mõne korra temale raha saanud.

Kord olla ta ühes sadamalinnas ühte siiareisijat meest kohtanud ja temaga oma

viimase schillingi emale saanud, misjärele ta ühe Indiaasse sõitva laeva päale läinud." Esmees oleks veel ebasi jutustanud, kuid teda takistasid teised säälolijad temalt midagi küsides. Mina mõtlesin veel kaua selle waese lese saatusse üle. Meie viimane koosolek oli laupäeva õhtul ja selle lõpul tegime üleüldise annetekorjanduse. Ka see lord panin ma jällegi seda naisterahvast tähele. Kui korjandusekarp tema kohta jõudis, siis nägin ma, kuidas ta enne annetekorjajaga mõned sõnad rääkis ja siis ühe läikiwa rahatüki korjanduse karpini pani. Koosoleku lõpul küsisin ma annetekorjajalt, mis pr. Manstein temale ütles. „Tema ütles wärisevate huultega ja pisarafilmil, et ta oma viimase raha äraaunab ja et tema loodab, et Jumal seda õnnistab. Seda olla tema poeg saanud, belbes et see tema viimane raha on, sellepärast olla ta seda seni alleshoitud. See oli wõõramaa raha.“ Ma küsisin mehelt, kas ta seda raha teiste seast ülesseletaks. Tema vastas et see kergesti võimalik on, sest see olla ainam isefugune raha olnud, mida korjandusesse antud.

Warsti pärast jeda tõi ta selle raha minu kätte.

Lähemalt waadates leidsin selle ühe uue, läikiwa schillingi olemat, kus raha togumisele küljele tähed „W. M.“ sisselõigatud olid. Mina andsin annetekorjajale suuremaväärtuslise raha ja jätsin selle schillingi omale. Mina ei hindanud seda mitte üksi selle lese südamlikkuse pärast, waid tahtsin jeda rahatüki iseenast ärasalgawa õhwrimeelsuse mõrgiks tarwitada enda edespidiistel koosolekutel.

See oli talwel. Järgmisel sügisel olin ma ühes suuremas rannadärjes linnas kus ma wangisid waatamas käisin et nendega südamlikkult rääkida, et nad enam iialgi endid joomise mõju alla ei annaks. „See peab üks suurematest joodikutest olema, kige nende seast, kes siin on,“ ütles wangiwah, tähendades ühe wangi peäle, kes karistusosaluste töötöa ühes nurgas kõigemadalama pingi pääl istus ja kõiepunumisega ametis oli.

Mina astusin selle mehe kohta, et tema nägu näha mõiksin. Ta oli veel noor, kõige rohkem 22 ehk 23 aastane. Tema näost ei awaldanud nõrgamõistislikist waadet. Palju enam paistis tema filmadest elatus ja tarkus.

Tema oli kolm kuud tagasi wangimajas paigutatud. Joomatõbe jäljed olid tema näolt kadunud ja jäält paistis terme näoilme. Seda tähelepannes paistis ta kangelaelne olemat, selle pääle kerge polnud mõjuawaldada. Kuid siiski waatas ta jälle mõnikord nii hääsüdamlikelt, et ma ei kahelnud et selle

kõwa loore all hää tuum peitus. Smellit, kuidas ma lohe selle nooremehe poolehoidmist eneses märtsin. Ma palusin et wangiwah jeda noortmeest oma wangurkasse saadaks ja mind temaga jenna üksi jätaks.

Tema oli sellega lohe nõus. Wahepääl kuulasin ma tema nime järele ja mulle beldi et tema nimi Johannes Thomjon ja et ta ammeti poolest madrus on. Temaga ühes ruumis olles rääkisin ma esiteks lahelt ja ettewaatlikult.

„Kuulge minu herra“, ütles ta otsustawalt kuid wiisakalt, „kui teie selleks jia olete tulnud, et minule jutlustama hakata, siis olete küll wale adressile sattunud. Mina ei taha sellest mitte üht sõna kuulda, ta mitte üht ainsamat sõna.“ Mina ütlesin temale et ma mitte hingekarjane ei ole ja samuti kui temagi, lord meremees olnud, ja sääl joomatõbe õhwrisk langenu. Esiteks näis ta wähe tähele panemat, kuid peagi muutus ta waade jällegi tumedaks. „Siis tahate teie mulle kasiinust jutlustama hakata,“ ütles ta libedal toonil.

„Mina ei taha teile midagi ettejutlustada, waid tahaksin teid ainult julgustada, sest ma tean et teie hääle wastuwõttlik olete,“ wastasin mina. „Teie olete kui merehädaline üffikusse wõõrasse randa paajatud, ja et teil päästeabinõusid lohe filmi ei paista, siis alandate enenast lohe ilma tahtejõuta enda saatusse alla.

Miks pärast mitte uskuda et tee leidub sellest nõutusest jälle lahtisele merele pääseda?

Roormees, rohkem julgust ja eneseusaldust!“

Siis jutustasin ma temale enda läbielu kuidas mina lord Maademahelisel merel tormi käes olin ja lõpetas Siifilia randa jartusintust ma wiimaks, suurte rakkustega wõitlemise järele, ärapääsesin.

Sellejärele palusin ma teda mõnda oma läbielust jutustada, kus juures ma märtsin et ta mitte üksi anderikas waid ta tundeline noormees oli. Jätkjargult küsisin ma ta tema sõprade ja sugulaste järele. Mõne kõrwale pöiklemise järele jutustas ta lõpetas, et tema sugulased ja omaksed — pääle tema ema — köit furnud olla. Ja ema — lisas ta juure — see ehk on nüüd ka juba furnud. Ja kui ta ka peaks elama, siis on ta mind ammugi unustanud.“ Ta püüdis küll rahulikult rääkida aga tema oli wäga liigutatud ja ta hää wärises.

„Kui teie nõnda ütlete, siis tunnete ema armastust liig wähe,“ ütlesin mina.

Siis jutustasin mina — mis sel jhuhtumisel iseäranis kohane oli — selle lesenaise ja tema weeringi loo tunnetega ja liigutatult.

Ta peitis oma pea enda kätewahlele ja pi-
jarad meeresid külmööda alla.

Wahest nuukfus ta nõnda waljusti et ma
oma juttu katkestama pidin, kuid ta kogus
ennast peagi ja mina jätkasin oma juttu.

„Kus see juhtumine oli?“ küsis ta, kui ma
oma jutu lõpetasin.

„W. linnas“, wastasin mina.

„Ja kuidas oli selle lese nimi?“

Bertha Manstein.

Kas teie ütlesite et see schilling praegu
teie käes on?“ Ta waatas ülesse täiesti enese
üle walitsedes. Mina wõisin schillingi raha-
kolist ja ulatafin seda temale. Ta waatas
jeda hoolega, pööras ümber ja uuris neid ni-
metähti, mis raha tagumisele küljele oli sisse-
lõigatud. Nüüd ei wõinud ta enam ennast
pidada. Tema nuttis ja uuufus kui wäikene
laps, hüüdes: „Ema! ema! ema!“ Siis ütles

ta rõhutatud häälel: „Mina saatsin seda temale.
See oli minu wiimane schilling. Ma saatsin
seda soowiga, et see temale iseäraliseks õnnistu-
seks saaks. Mina olen siin wangimajas wale
nime all, minu õige nimi on: Werner Man-
stein“.

Ta nuttis kui tipuks tema süda lõhkema.
Üleswaadates hüüdis ta paluwalt: „Minge
siit mõneks filmapilguks ja jätke mind üksi!“

Ma palun teid jätke mind ainult lühikeseks
ajaks üksi ja tulge siis jälle tagasi. Jätke ka
ka see raha minu kätte.“ Mina kutsufin wan-
gimahi ja lõkfin wälja. Siis jutustasin ma
temale lõik, mis oli juhtunud. Tema sai sellest
wäga liigutatud.

Poole tunni aja järele lõkfin ma jälle
wangikambri ja leidfin teda põlwele pääl pal-
wetamast. Kui mina sisseastufin tõusis ta
kohe ülesse. Järgneb.

„Ja tundmine läheb suureks.“

Mõni kuu tagasi peatafin ma ühes weikeses
linnas, mis umbes sada pennifoormat Chicagost
eemal oli, kus ma ühe härraga tuttawaks sain,
kellel raadioaparati oli. Meie astufime saali,
kus aparati asetatud oli ja peagi kuulsime ilu-
sat muusikat, mis Chicago ooperiwoolli kostis
ta kontsertiisi ja jutlusi kuulata, sellepääle waa-
tamata, kui kaugel nad elawad.

Wähe aja järele ühendati aparati New-
Yorki edasiandega jaamaga, mis meist umbes 1000
pennifoormat kaugel oli, ja ka säält kuulsime kontserti.

Ameerikas on üle miljonil peretonnal radio
wastuwõtte aparatiid sisse seatud. Iseäranis
talumehed on sellest wäga huwitatud; neil on
seeläbi wõimalus suurlinnadega ühenduses olla,
päewasündmuse ja turuhindade teada saada, kui
ka Inglismaa on hakkanud raadioaparatiid
sisse seatma. Paljudes Londoni suuremates
magasiinides on need tarwitusel. Muidugi tee-
wad ka teised maad peagi nende eeskujule.

Tõsi on, et see praegu ainult mõningate
üfjikutute eesõigus on, kuid see aeg ei ole kau-
gel, kus traadita kõnalemise wiis harilikumaks
asjaks saab, kui praegused telefoni aparatiid.

Meie oleme praegu igasuguste leidustega
nõnda araharjunud, et nende kui harilikude
asjade pääle waatame, nagu jünniks see lõik
iseenesest ja unustame ära, et need tõeste imed on.

Kui meie selle üle rõhlem järelemõtlemine siis
peame tahtmatalt tõendama, et wõimalus iga-
sugu häält õhus laialisaata ja neid pärawt jälle

igal soowitud kohal ühendada, linnipüüda ja
edasiandega, on tõesti suur ime. Sellekohased
wõimalused on peaaegu piirita.

Mitme kümneaastased unistused lähewad täide
ühe õõga ja mis eila wõimatu paistis, see
teostub täna ühe tunniga.

Mis toob meile homme päew? Kahilemata
saab see uus leidus inimese woole wägewaks
tõõriistaks kas hääduuse ehk jälle kurjuse poole.
Kuidas saawad nemad seda tarwitama?

Õrimehed on juba tähele pannud selle uue
ülesleiduse suurt mõju, mille kaudu nemad nüüd
lõikfugu ärilisi teateid wäljasaadawad. Poliitika
lihtustõõ-tegijad on selle üle waimustatud ja
tarwitawad selleks igat wõimalikku juhust, et
enda ilmarwaateid ja tegeuwõfite rahwale
teadaanda. Ajalehtede wäljaandjad tunnewad
et nende ettewõtete edu sellest äraoleneb. Ka
waimulikud ühifused peawad nõu ja teewad eel-
plaanisid, kuidas seda leidust kõigeparemast
ewangeliumi laialisaatamiseks ära kasutada. Juba
on mitmes kirikus, Ameerikas, sellekohased hääle-
edasianded üles seatud, mis kõigile, kellel wostu-
wõtte aparati olemas, kodus jumalateenistuse
kuulmise wõimaldawad.

See ülesleidus on kahilemata üks Jumala
eeldu osadest, mis läbi tema tahab oma tõde
teada anda „kõigile paganatele ja sugaharudele
ja rahwastele ja keeltele.“ „Ja sedafinaft
luningriigi armuõpetust peab kuulutatama kõiges
maailmas tunnistuseks ja siis wast tuleb ots.“
Matt. 24, 14.

Meie elame ajal, kus see täideläheb. Tele-
fon, telegraaf, aurulaevad, raudteed, lennu-
masinaid ja nüüd ka veel raadioaparatiid on
selleks inimesesoo kasutada antud, et nende abil
võiks tõe üle maailma laiali kantud saada.
Tanielile heli minemikus, kui Jumal temale
viimase aja kohta käivaid prohvetikuulutusi
ilmutas, et need pidid mõistmataks jääma kunni
viimase ajani, ja et siis „tundmine läheb suu-

refs.“ Tan. 12, 4. Ideasjad näitavad, kui
kindel Jumala sõna on ja et aeg on tulnud,
kus Jumal imelikul teel seda töö, mis muidu
aastasajad oleks kestnud, nüüd ajalohaste abi-
nõudega lühikese aja jooksul loidasaaab.

Armas lugeja, kas sa tunned meieaegsete
leiduste ja edusammude põhjust ja algatajat?

A. S. Maxwell'i ainetel.

„Ameerika daamid kuulavad, enda kodus olles, Chicago teatri kontserti.“

Maailm ei ole maailm enam

Ajalohajed, tähtsad vaimulikud kõned

peetakse järgmistes linnades

Tallinn, Gonsiori tän. nr. 6.

Tartus, Pihtva tän. nr. 10, kort. 2.

Narvas, Peetri turg, Lushkoi maja nr. 10.

Kalweres, Piik tän. nr. 68.

Tapal, Kabela tän. nr. 4.

Paides, Lai tän. nr. 9.

Pärnus, Karja tän. nr. 3.

Kuresaares, Kõver tän. nr. 5.

Valgas, Uus tän. nr. 24.

Wõrus, Süri tän. nr. 6.

Wäljaandja: 1895 a. asutat. 7 p. Adm. Eesti Liit. Tellimised kui ka rahasaadetuse
saata Martha Kaba'le, Suur Balesna tän. nr. 8-a, krt. 5, Tallinnas.

Wastutaw toimetaja: M. Wärengrub, Posti tän. 48, kort. 5, Narvas, kuhu kaastööd tulewad saata.

A. Raudsep'a trükk, Tallinnas.